

Měli jste někdy nějaký velký přání? Ale teď myslím něco fakt velkého, co jste si přáli už dlouho a nemohli jen tak mít!

Já jsem takový přání měl. Hrozně moc jsem si přál psa. Rodiče mi ho nejdřív dlouho nechtěli dovolit, ale to už jsem vám říkal, tak se nebudu opakovat. Důležitý je, že všechno dobře dopadlo, a víte co?

Dneska si jedeme pro štěně!

HURÁ!

No, ale kdybyste jenom věděli, jak dlouho a těžce jsem se musel rozhodovat! Nejdřív jaký plemeno, potom jestli

8

to bude fenka, nebo pejsek, jaký bude mít jméno, kde bude spát... Fůra věcí!

A dneska sedím v autě jak NA TRNÍ, pořád vystrkuju hlavu dopředu jak želva z krunýře a přeju si, aby už byl vynalezenej transportér, jako to bývá ve sci-fi filmech, abysme se mohli vmžiku ocitnout na té chovné stanici a nemuseli se ploužit po silnici.

Tuhle chovnou stanici nám doporučila máma mojí nejlepší kamarádky Moniky, která cvičí psy pro postižený lidi. Už celý týdný jsem na internetu toužebně vyhlížel, až se narodí štěňátka chodských psů, denně se koukal na fotky, jak rostou, a teď, když je jim osm týdnů, si konečně jedeme pro jedno z nich.

KONEČNĚ! Už je to TADY! Můj vysněnej pejsek ke mně přiběhne, škrábe se mi na klín, olizuje mě růžovým jazýčkem a vypadá neskutečně nadšenej, že budu jeho pánečkem. Já

9

jsem zase tak rád, že málem brečím. Fakt. Nemůžu se toho jeho řádění nabažit. Naši mezitím vyřídí všechny papíry, já si pejska připnu na vodítko a je čas jít do auta. Paní chovatelce se taky nějak podezřele lesknou oči, zato pejskova máma je teda úplně v klidu a vypadá, že je ráda, že jí už synáček odchází do světa.

„Denny!“ volám na pejska, abych ho co nejdřív naučil jeho jméno. Měl by se jmenovat na D, protože je ze čtvrtýho vrhu a jména se dávají štěňatům podle písmen abecedy. Všichni jeho sourozenci se jmenujou na D. Táta ze srandy navrhoval, že by se mohl jmenovat Duff, jako to pivo ze seriálu Simpsonovi, a já zase chvíli přemýšlel, jestli bych ho třeba nemohl pojmenovat Darth Vader, ale pak jsem si to rychle rozmyslel...

Teda, já jsem tak šťastnej, že mám pejska! Moničina máma mi říkala, ať si dobře rozmyslím, jestli chci fenu, nebo psa. Fena dvakrát do roka hárá a člověk ji musí moc dobře hlídat, aby náhodou neutekla a nepořídila si štěňata s nějakým psím nápadníkem. Což je docela fuška, ale zase si to odbydete a mezitím je klid. No, a když máte psa, musíte ho hlídat celej rok, protože v okolí může vždycky nějaká psí slečna

hárat, a tím pádem se stát naprosto neodolatelnou. Psi, když cítí háravou, tak prý úplně zblbnou, začnou slintat a chovat se jak potřeštěný.

V tomhle jsem teda měl úplně jasno. Chci kluka. Vsadím se, že bude jako já a holky ho určitě nějak extra zajímat nebudou. Kámošit, prosím... To je jasný. Ale že by zblbnul a začal slintat? Ani náhodou!

Můj pejsek choďáček mi sedí na klíně, tiskne nos na sklo, kňučí, a docela mi poškrábal nohy. Tohle plemeno mi doporučila Moničina máma, protože není ani velkej, ani malej, dobře se cvičí, má veselou povahu a zkrátka se tak nějak ke mně bude hodit. Denny má asi stejnej názor a rozhodnul se stvrdit naše přátelství ve stylu pokrevních bratrů, takže mě počůral a trochu poblíkal.

A je to tu. Smrdím a jsem plnej chlupů a poškrábanej a na rukách mám otisky brutálně ostrých štěněcích zubů. Takže jsem teď právoplatně pokřtěnej majitel psa, **TOTÁLNĚ ZAMILOVANEJ** do svého štěněte.

„Honzo, běž spát, dneska si službu u Denníka vezmu já,“ nabídne se máma a já mám pocit, že než dořekne větu, budu TUHEJ. Čeká mě teď spousta písemek, a přitom chodím jako zombie s červenýma očima od nevyspání. Denny je psí mimino a nevydrží ještě celou noc bez čurání. Začne se vrčet a kňučet, což znamená, že ho musím popadnout a letět s ním ven na zahradu, aby se vyvenčil. Ale už ho máme doma tři týdny a za tu dobu udělal jistěj pokrok, protože se teď nebudí třikrát za noc, ale jenom jednou.

„Dík, mami,“ zahučím a jdu si užít ten luxus, spát celou noc. Taky mě čeká několik návštěv u veterinářky kvůli očkování, a už je taky načase začít s výcvikem. Myslel jsem, že budu Dennyho cvičit s Moničinou mámou, ale ta nemá čas, a taky by bylo fajn, kdyby Denny chodil s ostatníma štěňatama svého věku, aby si pořádně pohrál. Byl jsem omrknout cvičák a dost se mi tam líbilo. Jsem natuty přesvědčenej, že Denny bude nejchytřejší a nejšikovnější štěně ze všech, to je snad jasný!

Jenom něco mi dělá starosti... Máma mi sice občas nabídne, že Dennyho pohlídá, kupuje mu granule a stará se, aby měl pořád vodu v misce, jenže... Pořád mi připadá, že ho nemá tak úplně ráda! Jasně, nemyslel jsem si, že z něj bude vyšilovat jako já, ale stejně... Táta ho často drbe na bříšku, hází mu balónek a hraje si s ním, babička ho škrábe na zádech a říká mu „ty čerte jeden“, ale máma nic! Občas ho jenom tak klepne prstama po hlavičce nebo řekne „hodnej pes“ a to je všechno. A to je přece hrozně málo, ne? Jenomže já se jí nemůžu zeptat: „Mami, ty toho psa nemáš ráda?“ Co by mi asi tak řekla? Kdyby mi řekla, že jo, tak si stejně budu myslet, že to není tak úplně pravda. A kdyby mi měla říct ne? Takovou věc v žádným případě nechci vůbec slyšet!